

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Του ΖΑΝ ΡΕΪΜΠΡΑΧ

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΕΝΙΟ ΚΟΛΛΙΕ

Όταν ο Γιώργος Ούντρος, γύρισε σπίτι, ανέβηκε ζουρά από δωμάτιό του, χωρίς να τον αντιληφθή κανένας, κρατώντας σφιχτά μες στην τσέπη του το πολύτιμο κουτί που θα προσέφευε δώρο στη γυναίκα του, η οποία είχε τη γιορτή της αυτή τη μέρα.

Άναψε το φως, άνοιξε με προσοχή το βελουδένιο κουτί και άπεθαύμασε, και πάλι, το μαργαριταρένιο κολλιέ. Το στερογγυλό και ροδολόζινο πρόσωπό του έλαμπε από χαρά. Και η συγκίνησή του ήταν τόσο δυνατή, άυπομονώντας να κοινολογήσει και σ' άλλους την άπέραντη ευδαιμονία που πλημμύριζε τα στήθη του, βγήκε έξω και κιντήσε μήπως ήτανε κανένας φίλος του στη σάλα. Τότε θυμήθηκε τον Παύλο, τον οποίο είχε δη στο σαλόνι, ενώ παρνούσε σιγά-σιγά από κει. Φώναξε τον άπηρέστη του και του είπε να τον ειδοποιήσει πως τον θέλει.

- Τι πράζει ; τον ρώτησε ο Παύλος, όταν ανέβηκε πάνω.
- Έλα, έλα, να σου δείξω κάτι.
- Α ! τι ώραίο που είναι !..
- Δέ βρίζεις ;

Και ο Γιώργος άνοιξε στο φίλο του την καρδιά του. Όλα τα ψυχικά του συναισθήματα που τα είχε κρατήσει ζουρά κι' απ' αυτή άνομα την Έμμα—επειδή ήξευε πως δε θα μπορούσε να της τα πει με ύμωφα και γοητευτικά λόγια—τα είπε τώρα στο φίλο του. Του εξομολογήθηκε τη συνδιασμός οικονομικών είχε κάνει για να μηδέσει ν' αγοράσει αυτό το κολλιέ—που ήτανε πράγματι μεγάλης άξιας—και με τι κόπο θα τα κατάφευε, στο μέλλον, ν' άποκαταστήσει και πάλι το οικονομικό του ίσοζύγιο... Αυτό όμως δεν τον πείραζε καθόλου. Άρζει που θα ήτανε στη γυναίκα του ένα καλό δώρο... Και όσο μιλούσε, τόσο και μεγαλύτερη συγκίνηση τον έπιασε. Θυμήθηκε την άτακτη ζωή που παρνούσε πριν από τρία χρόνια, όταν ήταν άνομα έρωςνης. Θυμήθηκε πόσες φορές είχε αγοράσει, με μεγάλες στερήσεις, πανάκριβα διαμαντινά, για να τα χάρισει όχι σε μια πιστή και τιμα γυναίκα, αλλά σε διάφορες θεατρίνες και ζουριές του ημιζόσου, που θα τον κορόιδευαν άσφαλώς για τη γενναιοδωρία του.

Η καρδιά του ζόντεσε να πάσει απ' τη χαρά. Τώρα ήτανε τρισευχισμένος με την Έμμα του. Μπορούσε να κάνει κάθε θυσία γι' αυτήν. Α ! τι ώραία, τι ευχάριστη που είναι η οικογενειακή ζωή !..

Ο Παύλος—έργνης ζυνικός και νυτόβιος—τον άκουσε με ύπομνη.

- Άκουσε με που σου λέω, Παύλο, πρέπει να παντρευθής και σύ. Δέ βλέπεις έμένα τι άτυχης που είμαι !..

- Ναί, το ξέρω, το βλέπω, του άποκρίθηκε τότε ο Παύλος, με σαφαστικό χαμόγελο. Και τον άφησε για να ξανακατέβη στο σαλόνι, όπου άρχισαν να μαζεύονται οι συγγενείς και οι φίλοι του σπιτιού.

Είχανε τραπέζι αυτό το βράδυ.

Μόλις ο Γιώργος ξαναβρέθηκε μόνος, φόρεσε άμέσως το φράκο του. Και σε λίγο κατέβηκε κι' αυτός κάτω, και τράβηξε κατ' ευθείαν για την τραπέζα. Το τραπέζι ήτανε στρωμένο. Άστραφτε δολόκληρο απ' τα κρυσταλλένια ποτήρια και τ' άσημένα σκεύη, ενώ τα σζόφλια λουλούδια φάνταζαν σε μύριους γλυζύτατους χροματισμούς.

Ο Γιώργος έκανε σά μικρό παιδί απ' τη χαρά του που πρόζειται να τ' άφησουν, για πρώτη φορά, να φάη με τους «μεγάλους». Άξασφνα, ένωισε γλυκό πόνο στην καρδιά. Είχε άκουσει, απ' το σαλόνι, τ' άργυρόχο γέλιο της Έμματος του!.. Και ξαναθυμήθηκε την πρώτη τους συνάντηση. Την παράρση άγάπη που αίσθάνθηκε γι' αυτήν—για τα παράρξανα μάτια της—όταν την έγνωσε ένα βράδυ σε κάποιον φίλιό του σπίτι. Μα και κείνη τον άγάπησε άμέσως. Υστερ' από τρεις μέρες έγιναν οι γάμοι τους. Και από

τότε ο Γιώργος άπήλασε μαζί της την τελευταία ανθρωπινή ευτυχία. Η Έμμα του ήταν δολόκληρη άφοσασμένη. Ήταν ο Θεός του και η ζωή του, πρώτοπο πιστής συζύγου ώστε κι' αυτός ο Παύλος, ο άζωστος οικογενειακός τους φίλος που δεν είχε καμιά πίστη στην ειλικρίνεια των γυναικών, άναγκαζότανε κάτω—κάτω να όμολογήσει πως ίσως και να γελιότανε στο ζήτημα αυτό χωρίς όμως αυτό να τον κάνει να πάρη την άπόφαση να μιμηθίη το παράρξημα του φίλου του...

Ο Γιώργος όνειροπολούσε...

Άξασφνα, δυό μερσμένα χέρια του σφάλιζαν τα μάτια. Γνώρισε άμέσως το άσφμα που σζόφτιζαν. Γύρισε άπότομα κι' έσφαισε την Έμμα του στην άγκαλιά του.

- Τι κάνεις εδώ μόνος σου, παλιόπαιδο ; τον ρώτησε χαϊδευτικά και πονηρά έξείνη. Γιατί δεν έρχεσαι μέσα στο σαλόνι ;

- Προτιμώ να είμαι μόνος μου και να έχω τό νού μου σε σένα ! της ψιθύρισε ο Γιώργος, φιλώντας την στα μαλλιά.

- Α ! τον ρομαντικό τον άντρούλη μου !

Και πλησίασε στο τραπέζι να δη άν ήταν όλα εν τάξει.

Η καρδιά του Γιώργου άσφισε να χτυπή δυνατά. Ήταν η κατάλληλη στιγμή να της κάνει το δώρο. Έβγαλε το βελουδένιο κουτί από την τσέπη του, πλησίασε σιγά—σιγά τη γυναίκα του από πίσω, έμπλεξε τα χέρια του γύρω απ' το λαιμό της κι' άνοιξε το κουτί μπρός στα μάτια της.

- Α ! είπε η Έμμα με θαυμασμό.

Κοίταζε το κολλιέ και δε ζούταναν τα μάτια της. Το χαϊδευε με τα χέρια της και όταν τό πέρας στο λαιμό της και είδε πως της πήγαινε τα έλλα, έπεςε στην άγκαλιά του άνδρός της κι' άρχισε να τον φάσει με παράρξια.

- Γιώργο μου ! Γιώργο μου ! έπανελείμβανε σε κάθε της φιλί.

Ο Γιώργος δε μπορούσε να μιλήσει απ' τη συγκίνηση, όπου έβλεπε την γυναίκα του χαρούμενη.

Άξασφνα έξείνη τον άφησε κι' έτρεξε σαν άστοματη όξω, πηγαινόντας κατά τη βροάντα. Ο Γιώργος κατάλαβε και χαμογέλασε : Η Έμμα θα ήθελε να κμαρώσει, να θαμιασή μόνη της το δώρο που της έκανε ο άντρας της. Αυτό τον συγκινούσε βαθιά. Τον βύδιζε σ' όνειροπολήσεις...

Άξασφνα του μπήκε η περιέργεια να δη τι χαριτωμένους μορσασμούς χαρσιστήσους θα έκανε και την άκολούθησε σιγά—σιγά. Μόλις όμως έφτασε μπρός στην τζαρόπορτα της Βεράντας, είδε κατί που τον έκανε να όπισθολογήσει με φρίκη και άηδία, σαν να πάτησε κανένα φετίδ.

Σ' ένα πράδινο ναναπεδάκι καθότανε ο Παύλος και πάνω στα γόνατά του... η Έμμα ! Είχε ξεπερσάσει το μαργαριταρένιο κολλιέ απ' το λαιμό της και του το έδειχνε ενώ τον παρκαλούσε θερμά, χαϊδευόντας το πρόσωπό του :

- Κάνε μου αυτή τη χάρι, Παύλο μου... Χθές άνομα μου έλεγε πως έχεις μεγάλες ζοηματικές άνάγκες... Δεν θέλω να στενοχωριέσαι... Σε δυό—τρεις ημέρες θα σου το δώσω και θα πω του Γιώργου πως τώχασα... Πουλήσε το, κάνε το ό, τι θέλεις... Μη μου άρνείσαι αυτή τη χάρι... Σ' αγαπώ, ζουσε μου, και δε θέλω να σε βλέπω πιζραμένο !.. Άγάπη μου !..

Ζάν ΡεΪμπράχ

Συνεχούς όδύνης μάλλον, σύντομον χαράν προζρίνο λησιμονείται η όδύνη, ή χαρά δεν λησιμονείται

Δ. Παπαρρηγόπουλος

Τό δάκρυ είναι τ' ούρανού ή τελευταία χάρι.

Α. Παράσχος

Άλλοίμονον εις όποιον στον κόσμον τουτον ζήσει, απ' την καλή του μάνα χωρίς να φιληθί !

Α. Παράσχος

